

Å være en Jesu Kristi disippel er ikke noe man gjør en gang i uken eller en gang om dagen. Det er noe man forplikter seg til en gang for alle.

Herrens løfte til hans sanne prestedømsbærere er nesten for stort til å fatte.

De som er trofaste mot Det aronske og Det melkisedekske prestedømme og foredler sine kall, “er helliggjort av Ånden til fornyelse av sine legemer.” Derfor vil alt som vår Fader har, bli gitt dem.¹⁰

Jeg vitner om at den rensende kraften i Jesu Kristi forsoning og Den hellige ånds forvandlende kraft kan helbrede og redde menneskeheten. Det er vårt privilegium, vår hellige plikt og vår glede å gi akt på Frelserens kall og følge ham med et villig sinn og av hele vårt hjerte. La oss “ryst[e] av de lenker [vi] er bundet med, og kom[me] frem ut av mørket, og stå opp fra støvet.”¹¹

La oss være våkne og ikke bli trette av å gjøre godt, for vi “legger grunnvollen til et stort verk.”¹² Vi forbereder Frelserens gjenkomst. Brødre, når vi tilføyer lyset av vårt eksempel som et vitnesbyrd om skjønnheten og kraften i gjengitt sannhet, vil vi ikke sove gjennom gjenopprettelsen. Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i vår Mester Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Martin Luther King jr., “Don’t Sleep Through the Revolution” (forelesning på generalforsamlingen i Unitarian Universalist Association, Hollywood, Florida, 18. mai 1966).
2. 9. trosartikkel.
3. Se blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Nephi 26:29.
5. Markus 8:34–35.
6. 3 Nephi 12:29.
7. Se for eksempel lds.org/topics/addiction.
8. Matteus 22:37–39.
9. Efeserne 5:14.
10. Se Lære og pakter 84:33, 38.
11. 2 Nephi 1:23.
12. Se Lære og pakter 64:33.

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Prestedømsmannen

Man kan være et godt forbilde, et gjennomsnittlig eller et dårlig forbilde. Dere tror kanskje ikke det spiller noen rolle for dere, men det gjør det for Herren.

Vi har alle helter, spesielt når vi er unge. Jeg er født og oppvokst i Princeton i New Jersey. De mest kjente sportslagene i nærheten av der vi bodde, holdt til i New York City. Det var hjemmet til tre profesjonelle baseballag den gangen for lenge siden: Brooklyn Dodgers, New York Giants og New York Yankees. Philadelphia var enda nærmere oss, og var hjemmet til baseballagene Athletics og Phillies. Det var mange mulige baseballhelter for meg på disse lagene.

Joe DiMaggio, som spilte for New York Yankees, ble min baseballhelt. Når mine brødre og mine venner spilte baseball på skolens område ved siden av huset vårt, prøvde jeg å svinge balltreet slik jeg trodde Joe DiMaggio gjorde det. Dette var før vi

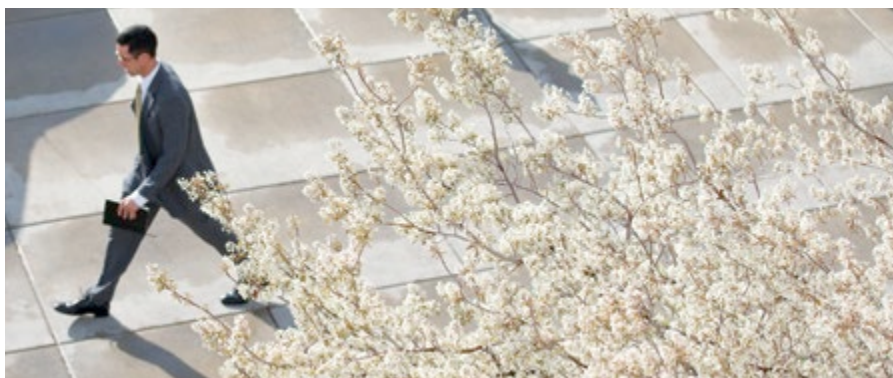
fikk TV (dette er oldtidshistorie), så jeg hadde bare bilder fra aviser å bruke til å kopiere slagteknikken hans.

I min oppvekst kjørte far meg til Yankee Stadium. Dette var den eneste gangen jeg så Joe DiMaggio spille. Som om jeg fortsatt var der, kan jeg se ham for meg svinge balltreet og se den hvite baseballen fly rett opp på tribunen ved midtbanen.

Baseballferdighetene mine kom aldri i nærheten av dem min barndomshelt hadde. Men de få gangene jeg traff en baseball bra, kopierte jeg det kraftige slaget hans så godt jeg kunne.

Når vi velger helter, begynner vi å kopiere, bevisst eller ubevisst, det vi beundrer mest hos dem.

Heldigvis ga mine kloke foreldre meg store helter i min barndom.

Min far tok meg bare med til Yankee Stadium én gang for å se min baseballhelt spille, men hver søndag lot han meg iakttå en prestedømsmann som ble en helt. Denne helten formet mitt liv. Far var grenspresident i den lille grenen som møttes hjemme hos oss. Slik at hvis man kom ned i første etasje på søndag morgen, var man i kirken. Grenen hadde aldri mer enn 30 personer tilstede.

Det var en ung mann som kjørte sin mor hjem til oss til møtene, men han kom aldri inn. Han var ikke medlem. Det var far som lyktes ved å gå ut til ham hvor han parkerte bilen og invitere ham inn i vårt hjem. Han ble døpt og ble min første og eneste leder i Det aronske prestedømme. Han ble min prestedømsfelt. Jeg husker fortsatt treskulpturen han ga meg som belønning etter at vi hadde gjennomført et prosjekt med å sage ved til en enke. Jeg har prøvd å være som ham når jeg gir berettiget ros til en Guds tjener.

Jeg valgte en annen helt i den lille grenen av Kirken. Han var en marineinfanterist som kom til møtene våre i sin grønne uniform. Det var krig, så det i seg selv gjorde ham til min helt. Han hadde blitt sendt til Princeton

University av Marineinfanteriet for å videreutdanne seg. Men langt mer enn å beundre hans militære uniform, så jeg ham spille på Palmer Stadium som kaptein for Princeton Universitys fotballag. Jeg så ham spille på universitetets basketballag, og jeg så ham også spille som stjernemottaker på baseballaget deres.

Men ikke minst kom han hjem til meg i løpet av uken for å lære meg å skyte en basketball med både venstre og høyre hånd. Han fortalte meg at jeg ville trenge den ferdigheten fordi jeg en dag ville spille basketball på gode lag. Jeg var ikke klar over det da, men i mange år var han for meg et eksempel på en ekte prestedømsmann.

Hver av dere vil være et eksempel på en prestedømsmann, enten dere ønsker det eller ikke. Dere ble som et tent lys da dere mottok prestedømmet. Herren satte dere i lysestaken for å lyse opp veien for alle rundt dere. Det gjelder spesielt medlemmene av deres eget prestedømsquorum. Man kan være et godt forbilde, et gjennomsnittlig eller et dårlig forbilde. Dere tror kanskje ikke det spiller noen rolle for dere, men det gjør det for Herren. Han sa det slik:

“Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules.

Heller ikke tenner noen et lys og setter det under en skjepp, men i lysestaken. Da lyser det for alle som er i huset.

Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres far i himmelen.”¹

Jeg har blitt velsignet med eksempler fra store prestedømsbærere i quorumer hvor jeg har vært så heldig å få tjene. Dere kan gjøre det de har gjort for meg ved å være et eksempel som andre kan følge.

Jeg har sett tre fellestrekk i de prestedømsbærerne som er mine helter. Det ene er et mønster for bønn, det andre er tjeneste som vane, og det tredje er en urokkelig beslutning om å være ærlig.

Vi ber alle sammen, men den prestedømsbæreren *dere* ønsker å være, ber ofte og med ærlig hensikt. Om kvelden går dere ned på kne og takker Gud for dagens velsignelser. Dere takker ham for foreldre, for lærere og for gode eksempler å følge. Dere beskriver detaljert i deres bøtter hvem som har vært til velsignelse for

dag bringer folk til misjonærene som de kan undervise. For bare noen få måneder siden var han ikke medlem av Kirken. Nå er det misjonærer som underviser og en gren som vokser i antall og styrke på grunn av ham. Men ikke minst er han et lys for andre som vil åpne munnen og slik fremskynde Herrens innsamling av vår himmelske Faders barn.

Når dere ber og yter tjeneste for andre, vil deres kunnskap om at dere er et Guds barn og deres følelser for ham vokse. Dere vil bli mer oppmerksomme på at han blir bedrøvet hvis dere er uærlige på noe vis. Dere vil være mer bestemt på å holde ord til Gud og til andre. Dere vil være mer bevisste på at dere ikke tar noe som ikke tilhører dere. Dere vil være mer ærlige med deres arbeidsgivere. Dere vil være mer bestemt på å komme tidsnok og fullføre enhver oppgave dere er gitt av Herren, som dere har sagt ja til å gjøre.

Istedenfor å lure på om deres hjemmelærere vil komme, vil barna i familiene dere er kalt til å undervise, glede seg til deres besøk. Mine barn har fått denne velsignelsen. I sin oppvekst hadde de prestedømshelter som hjalp dem å stake ut deres egen kurs i tjeneste for Herren. Dette velsignede eksempel videreføres nå til tredje generasjon.

Mitt budskap handler også om takknemlighet.

Takk for deres bønner. Takk for at dere går ned på kne i erkjennelse av at dere ikke har alle svarene. Dere ber til Gud i himmelen for å uttrykke deres takknemlighet og nedkalle hans velsignelser over dere og deres familie. Takk for deres tjeneste for andre, og for de gangene dere ikke følte behov for anerkjennelse for deres tjeneste.

Vi har akseptert Herrens påminnelse om at hvis vi søker ære i denne

dere og hvordan i løpet av den dagen. Det vil ta mer enn noen få minutter, og mer enn litt ettertanke. Det vil overraske dere og forandre dere.

Når dere ber om tilgivelse, vil dere oppdage at dere tilgir andre. Når dere takker Gud for hans godhet, vil dere tenke på andre, ved navn, som trenger deres godhet. Igjen vil denne opplevelsen overraske dere hver dag, og over tid vil den forandre dere.

Jeg lover at én måte dere vil bli forandret på ved slike inderlige bønner, er at dere vil føle at dere virkelig er Guds barn. Hvis dere vet at dere er Guds barn, vil dere også vite at han forventer mye av dere. Fordi dere er hans barn forventer han at dere følger hans læresetninger og hans kjære Sønn Jesu Kristi læresetninger. Han forventer at dere er gavmilde og snille mot andre. Han vil bli skuffet hvis dere er stolte og selvsentretre. Han vil velsigne dere med et ønske om å sette andres interesser foran deres egne.

Noen av dere er allerede strålende eksempler på uselvisk prestedøms-tjeneste. I templer over hele verden ankommer prestedømsbærere før soloppgang. Og noen arbeider der lenge etter solnedgang. Det gis ingen påskjønnelse eller offentlig anerkjennelse i denne verden for dette offeret av tid og krefter. Jeg har vært sammen med unge mennesker når de tjener personer i ånde verdenen som ikke selv er i stand til å gjøre krav på tempelvelsignelsene.

Når jeg ser lykke snarere enn tretthet i ansiktene til dem som virker der sent og tidlig, vet jeg at det finnes stor belønning i dette liv for denne typen uselvisk prestedøms-tjeneste, men det er bare et symbol på gleden de vil dele med dem de har hjulpet i ånde verdenen.

Jeg har sett denne samme gleden i ansiktene til dem som snakker med andre om velsignelsene som kommer av å tilhøre Guds rike. Jeg vet om en grenspresident som nesten hver

verden for vår tjeneste, kan vi miste større velsignelser. Dere husker sikkert disse ordene:

“Ta dere i vare så dere ikke gir deres almisse for øynene på folk, for å bli sett av dem. Da har dere ingen lønn hos deres Far i himmelen.

Derfor, når dere gir almisse, da skal dere ikke la blåse i basun for dere slik hyklerne gjør i synagogene og på gatene så de kan bli æret av mennesker. Sannelig sier jeg dere: De har alt fått sin lønn.

Men når du gir almisse, da la ikke din venstre hånd vite hva den høyre gjør,

slik at din gave kan være i det skjulte. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare.”²

De som har vært mine eksempler på gode prestedømsbærere, har ikke lett for å erkjenne at de har heroiske egenskaper. Faktisk synes de å ha vanskelig for å se de tingene som jeg beundrer slik hos dem. Jeg nevnte at far var en trofast president i en liten gren av Kirken i New Jersey. Han ble senere medlem av Søndagsskolens generalutvalg. Likevel er jeg i dag nøyte med å snakke beskjedent om hans prestedømsjeneste, fordi han var beskjeden.

Det samme gjelder marineinfanteristen som var min barndomshelt. Han snakket aldri med meg om sin prestedømsjeneste eller sine bragder. Han bare utførte tjeneste. Det var andre som fortalte om hans trofasthet. Om han så egenskapene i seg selv som jeg beundret, kunne jeg ikke merke.

Så mitt råd til dere som ønsker å velsigne andre med deres prestedømme, har å gjøre med deres liv som er privat for alle, unntatt Gud.

Be til ham. Takk ham for alt som er godt i deres liv. Spør ham hvem han har plassert langs deres vei som dere kan hjelpe. Be om at han vil hjelpe dere å yte den tjenesten. Be slik at dere kan tilgi og slik at dere kan bli tilgitt. Utfør så tjeneste for dem, elsk dem og tilgi dem.

Husk fremfor alt at av all den tjeneste dere yter, er ingen større enn å hjelpe noen å velge å kvalifisere seg til evig liv. Gud har gitt denne overordnede rettledning om hvordan vi skulle bruke vårt prestedømme. Han er det fullkomne eksempel på det. Dette er det eksempel vi ser litt av i de beste av hans jordiske tjenere:

“Og Gud Herren talte til Moses og sa: Himlene, de er mange, og kan ikke telles av mennesket, men for meg er de talte, for de er mine.

Og som én jord og dens himler går bort, skal en annen komme, og det er ingen ende på mine gjerninger, ei heller på mine ord.

For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.”³

Vi skal bistå i dette arbeidet. Vi kan alle gjøre en forskjell. Vi har blitt forberedt for vår tid og vårt sted i de siste dager av dette hellige arbeidet. Hver av oss har blitt velsignet med eksempler fra dem som har gjort dette arbeidet til den overordnede hensikten med sin tid på jorden.

Jeg ber om at vi må hjelpe hverandre å benytte denne muligheten.

Gud Faderen lever og vil besvare deres bønner om den hjelpen dere trenger for å tjene ham godt. Jesus Kristus er den oppstandne Herre. Dette er Hans Kirke. Prestedømmet dere bærer, er myndighet til å handle i hans navn i hans arbeid for å tjene Guds barn. Når dere gir hele deres hjerte til dette arbeidet, vil han styrke dere. Dette lover jeg i Jesu Kristi, vår Frelasers navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 5:14–16.
2. Matteus 6:1–4.
3. Moses 1:37–39.